

7. velikonočna nedelja – leto C

Da bi bili eno

Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. In jaz sem jim dal veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene. Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta. Pravični Oče, svet te ni spoznal, jaz pa sem te spoznal in ti so spoznali, da si me ti poslal. In razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih.« Jn 17,20-26

12. Da bi bili eno ...

Tudi nedeljsko jutro ni vedno enako. Včasih porabi mama ogromno energije za to, da spravi otroke pokonci, drugič te težave ni, se pa namesto tega z Ivano in Jakobom pregovarja, kaj bosta oblekla in obula. Tako je bilo tudi danes. Mama je skušala Ivani dopovedati, da jo bo v oblekici zeblo, a Ivana je vztrajala, da jo hoče imeti in pika. Jakob bi šel k maši najraje v kavbojkah in supergah, s katerimi se vsak dan podi po travniku. Pregovarjanja ni bilo konca, dokler se ni vmešal ati in brez mnogih besed ukazal, naj se uredita tako, kot pravi mama. Ko so prišli k maši, je bila bitka že pozabljena. Jakob je pohitel v zakristijo, kjer se je oblekel za ministriranje, ati in Luka sta šla na kor, saj pojeta v župnijskem mešanem zboru, Ivana in mami pa sta v miru sedli v klopi. Ko je Jakob s svojim sošolcem Janom pozvonil pri zakristijskih vratih, se je oglasil mogočen zbor. Tudi orgle so lepo zadonele. Kadar je bilo zunaj še prijetno sonce kot danes, je cerkev v čarobni barvi vitražev kar zaplesala. Harmonija vseh sodelujočih in čudovita svetloba sta dajali vtis, da vse razume nedeljski evangelij, v katerem Jezus svoje učence spodbuja, naj bodo eno. A kako biti eno doma, v družini, v vsakodnevnih skrbeh in naporih? To je vprašanje, s katerim želi mama tokrat izzvati družino.

mama Mojca Pri kosilu vpraša: »Jezus nas vabi, da bi bili eno. Kako razumete to povabilo?«
»Jaz tega sploh ne razumem,« prizna Ivana. »Kako naj bomo eno, če nas je več?«

Ivana Mama pojasni: »Jezus hoče reči, naj bomo enih misli. Zjutraj si trmarila, da boš oblekla oblekico, jaz pa sem ti dopovedovala, da je prehladno. Jezus želi, da iščemo, kaj je resnično in dobro ter tako pridemo do enosti.«

mama Mojca Ivana ugovarja: »Kako naj misliva isto, če je meni všeč oblekica, ti, mama, pa praviš, da moram obleči kaj toplejšega?«

Ivana »Res misliš, da bi bilo dobro, da bi oblekla tisto lahko oblekico?« vpraša mama.

mama Mojca »Ne, ampak všeč mi je, zato bi jo oblekla, saj ni tako mrzlo,« se Ivana noče predati.

Ivana A mama vztraja: »Ivana, samo če smo pripravljeni iskati resnico, pridemo skupaj. Če delamo, kar nam ustreza, ne bomo našli skupnega jezika.«

mama Mojca Sedaj se v pogovor vključi še Luka: »Ampak če hočemo, da bomo enih misli, mora vedno nekdo popustiti in se podrediti.«

Luka »Kako to misliš, Luka?« zanima mamo.

mama Mojca »Lepo,« odgovori Luka, »vedno imate prav starši, učitelji, župnik in drugi odrasli. Če se vam otroci podredimo, smo enih misli, drugače pa ste jezni.«

Luka Mama se ne strinja: »Ne, Jezus ni želel, da bi se podrejali drug drugemu. Vsi skupaj bi morali iskati, kaj je resnično in dobro.«

mama Mojca »To je nemogoče!« vzklikne Luka.

Luka »To je nemogoče!« vzklikne Luka.

mama Mojca Mama še enkrat poskusi: »Luka, ali ti je v zboru krivično, da moraš peti tako, kot

hoče zborovodja?»

Luka »Ne, saj bi bilo grozno slišati, če bi pel vsak po svoje,« odvrne Luka.

»Bog želi, da bi bili tudi naši odnosi v iskanju takšne uglašenosti, kot jo išče zbor. Zborovodja v našem življenju je Bog, mi vsi pa smo poklicani, da ga razumemo prav. Če ga razumemo in tako tudi živimo, potem postajamo vedno bolj eno,«

mama Mojca razloži mama.

Jakob Jakob je vesel, da končno razume: »In pri ministriranju je enako. Samo če smo vsi pri stvari in si prizadevamo biti usklajeni, je lepo.«

»Res je,« prikima mama, »to je edinost, v kateri potem vsi uživamo. Tako je biti pri maši, kjer smo vsi resnično povezani v iskanju edinosti, prav prijetno. Še sonce je igralo isto melodijo skozi barvna okna.«

mama Mojca Ati Jože doda še svoje razmišljanje: »Ob današnjem evangeliju sem razmišljal, kako hudo je tam, kjer edinosti ni. Priznam, tudi sam Mojco včasih težko razumem in potrebujeva tudi kakšno hudo uro, da ugotoviva, kaj je res in kaj ne, kaj je dobro in kaj slabo. A pomislil sem, kako hudo mora biti tam, kjer se nesoglasje nikdar ne konča.«

ati Jože

Luka Luka se nekoliko zamisli: »Tako je očitno pri Mihi. Pri njih vsak trdi svoje in preprirov ni konca.«

Ati Jože povzame: »Če torej vzamemo Boga zares, tistega edinega pravega zborovodjo, potem počasi že pridemo do skupnega jezika. Če pa na mesto Boga stopimo sami, je hudo. Mislim, da se premalo zavedamo, kako lepo je, da imamo istega nebeškega Očeta, istega brata Jezusa in da lahko iščemo isto resnico.

ati Jože

Mama doda: »Marija je v sebi verjetno čutila neskončen mir, ker se je popolnoma predala Bogu. Tudi v tem nam je lahko priprošnjica.«

mama Mojca

Marija, čudovito ena z Bogom, prosi za nas.